

Osvrt na Vukovar

U pet sati ujutro 15. siječnja 2025. išli smo u Vukovar. Vožnja do Vukovara trajala je oko četiri sata i trideset minuta i imali smo jedno stajalište. U autobusu bilo je mirno i vrlo udobno.

U Vukovar smo stigli oko devet sati i trideset minuta. Čim smo stigli, otišli smo u hostel. Od deset do jedanaest sati imali smo vrlo zanimljivo početno predavanje o Domovinskom ratu i o bitci za Vukovar. Iako mnogi kažu da je predavanje bilo dosadno i naporno, meni je bilo zanimljivo i vrlo interesantno slušati o početku i uzroku Domovinskog rata. Kao što sam rekla, bilo je zanimljivo, a i prilično opširno, trajalo je malo više od četrdeset i pet minuta.

Nakon tog prvog predavanja otišli smo iz hostela kako bismo se slikali i nastavili putovanje i obilazak Vukovara. Poslije predavanja i slikanja otišli smo u MCDR (Memorijalni centar Domovinskog rata). Na početku obilaska upoznali smo jednog vojnika koji nam je objašnjavao prostorno širenje Hrvatske i Srpske vojske. Moram priznati da je bilo teško pohvatati sve te informacije jer je vojnik vrlo brzo pričao i povremeno bio malo nerazumljiv, no ne zamjeram previše. Kada smo završili predavanje u jednoj zgradi, otišli smo u drugu zgradu gdje nam je vojnik pokazivao mine i objašnjavao koji dijelovi tijela bi bili uništeni eksplozijom određene mine. Taj dio bio je prilično uznemirujuć jer sam mogla zamisliti čovjeka s određenim posljedicama i ozljedama.

Kada je to predavanje završilo, uputili smo se na ručak. Za jelo smo dobili krumpir i meso po kojem je bio grašak i mrkva. Općenito su djeca koja su bila u Vukovaru pričala kako hrana nije ništa valjala, no meni je bila sasvim dobra. Jedina mala zamjerka koju imam od ručka bilo je meso. Samo po sebi bilo je ukusno, no bilo ga je iznimno teško prerezati na komadiće, što ne zamjeram puno jer shvaćam rad i upornost kuhara i razumijem da meso ne može biti tako savršeno jer je tamo bilo jako puno djece, a s time naravno i puno posla.

Oko trinaest sati i petnaest minuta okupili smo se i otišli razgledavati muzeje. Prvi muzej koji smo posjetili bio je Gradski muzej Vukovar u kojem je bilo predivno. Zatim smo posjetili muzej Vučedolske kulture. Ti muzeji bili su nam zadnji prvoga dana u Vukovaru. Također, htjela bih dodati da smo posjetili glavni simbol Vukovara, a to je prekrasan vodotoranj. Bilo je puno učenika, što mi se baš i nije sviđjelo zbog prevelike gužve. Trebali smo jako dugo čekati da se popnemo na sam vrh vodotoranja, no čekanje se isplatilo. Penjanje je bilo dosta zahtjevno jer do vrha ima sto devedeset i osam stepenica, i još smo morali hodati kako bismo došli do samog vrha! Kada sam prvi put pogledala prekrasan Vukovar s vodotoranja, kroz glavu mi je prošlo pitanje: "Kako se sve ovo dogodilo, i zašto se to dogodilo?". Razmišljala sam o tom pitanju cijelo vrijeme dok sam hodala i razgledavala Vukovar s vrha vodotoranja. Moram priznati, bilo mi je toliko zastrašujuće i toliko emocija i slika iz rata mi je prošlo kroz glavu i uopće ne bi mogla zamisliti kako je bilo svim tim nevinim ljudima izgubiti svoje najmilije i napustiti svoj rodni grad i svoju domovinu. Moram također priznati da mi je ovo bio najbolji izlet, a vodotoranj mi je bio i ostao najbolja destinacija koju smo posjetili u Vukovaru. Također, posjet Vukovaru bio mi je jedan san i životna želja koja se na svu sreću ostvarila i vrlo sam zahvalna svima koji su mi mogli pružiti tu priliku.

Oko šesnaest sati i petnaest minuta stigli smo ispred hostela, uzeli smo svoju prtljagu i polako krenuli u hostel. Razrednica nas je podijelila po sobama. U sobi sam bila s curama mojeg i drugog razreda. Naša soba bila je broj 9. Kada smo se raspripremili i smjestili, imali smo slobodno vrijeme koje je trajalo tri sata. Bili smo znatiželjni kako izgledaju sobe naših prijatelja i otišli smo se svi zajedno družiti po sobama. Priključili su nam se i učenici drugih škola s kojima smo i dalje svi u kontaktu i vrlo mi je drago zbog toga. To vrijeme provedeno sa svima toliko je nezaboravno da se i dan danas sjetim što smo sve radili, što smo pričali i što smo se igrali.

Došlo je vrijeme večere. Večera je bila od devetnaest sati i trajala je četrdeset pet minuta. Za večeru smo jeli *bolonjez*. Mnogi iz našeg razreda nisu jeli jer su mislili da *bolonjez* ne valja po samom

mirisu, pa su ostali vani, dok smo ja i moja najbolja prijateljica otišle probati i mogu reći da je to bila najbolja hrana u Vukovaru. Čim smo pojele, otišle smo van. Tamo su bili neki dječaci iz našeg razreda i učenici iz drugih škola. Svi smo se toliko sprijateljili da su se dogodile i razvile neke nove simpatije.

U dvadeset sati išli smo u disk. Svi mi smo na početku mislili da će biti bezveze, no prevarili smo sami sebe. U disku je bilo ludo. Svi mi iz razreda još smo se više zbližili, pjevali smo zajedno i plesali. Ta noć bila je nezaboravna. Imam samo jednu malu zamjerku, a to je da su pića (naravno, bezalkoholna, op. lekt.) bila jako skupa, ali to nije pokvarilo atmosferu u disku. Kada smo izašli iz diska shvatila sam da sam izgubila glas i nisam mogla ništa reći pa su mi se neki i smijali, a čak sam se i ja šalila na svoj račun. U hostelu smo imali još malo vremena za druženje i to smo vrijeme vrlo kvalitetno iskoristili. Svi su otišli svojim sobama oko jedanaest sati navečer i mi cure spremile smo se za spavanje. Još smo malo razgovarale, ali bile smo toliko umorne od jutra da smo ubrzo otišle spavati.

Ujutro smo se trebali probuditi oko pet sati jer smo se trebali spakirati i odjaviti iz hostela. U sedam smo otišli na doručak. Za jelo smo imali pecivo s hrenovkom, jogurt i još jedno pecivo. Bilo je ukusno. Nakon doručka otišli smo u razgledavanje memorijalnih lokacija. To su bile Ovčara, Spomen dom Ovčara, gradsko groblje, crkva i bolnica. Od svih tih lokacija najviše me se dojmila bolnica jer smo sami mogli pogledati kako je to izgledalo u devedesetima odnosno tijekom Domovinskog rata. Dok smo hodali kroz prostorije imala sam osjećaj kao da čujem jecaje, muku i plač kroz zidove te bolnice. Naravno, to je sve bilo zbog doživljaja. Pogledali smo i film koji nam je prikazivao mjesta bolnice koja su bila pogođena. Sve u svemu, možemo zahvaliti svim vojnicima koji su dali svoje živote kako se rat ne bi proširio kroz cijelu Hrvatsku i možemo im reći veliko hvala što su bolnice činili sigurnim mjestima za oporavak ljudi.

Kada smo završili sa svim lokacijama (od devet do trinaest sati), uputili smo se do hostela kako bismo pojeli ručak i nastavili svoje putovanje Vukovarem. Za ručak smo jeli pire-krumpir i ćufte. To mi se svidjelo i nemam nikakvih zamjerki. Također, dobili smo *lunch*-paket koji smo uzeli za put do kuće. Zadnja lokacija bila je Škola mira. Kada smo došli do dvorane, imali smo nekoliko minuta čekanja da se sve škole skupe i da završno predavanje može početi. Čekanje nije bilo dosadno jer su nam pustili domoljubne pjesme pa smo pomalo i pjevali. Čim su se sve škole skupile i smjestile, imali smo završno predavanje o Vukovaru. Jedina zamjerka bila mi je napetost vojnkinje koja nam je održavala prezentaciju i predavanje. Vjerojatno se svi pitaju zašto je bila napeta, no bilo je to zbog nepristojnih djevojaka iz jedne škole koje su se stalno smijale i prekidale predavanje. To mi je bilo toliko neugodno gledati jer nije pristojno tako se ponašati zbog toga što znam da je vrlo teško imati svoje predavanje i zbog ometanja se možeš jako lako izgubiti u svim pojmovima i informacijama.

Dobro je to što ih je gospođa koja nam je imala predavanje opomenula. Sve u svemu, predavanje je bilo jako zanimljivo. Još zabavniji dio tek dolazi. Na kraju predavanja, slijedio je kviz. Svaka škola morala je odabrati dva učenika koji reprezentiraju određenu školu. Naša škola za prezentatore odabrala je Gabrijelu Kolarić i Ivana Gabrijela Meštrovića. Sam kviz po sebi bio je dosta težak, no našim učenicima to nije bio problem. Završili su kviz na četvrtom mjestu od njih pet, no ja vjerujem da su oni bili toliko pametni i samo su odlučili popustiti drugim školama jer su velikodušni. Na kraju su dobili veliki aplauz od nas, a i od drugih škola.

U petnaest sati krenuli smo kući, puni uspomena i dojmova. Učiteljice su nas počastile tako da smo išli u McDonald's. U busu je bilo nezaboravno. Puštale su se pjesme, pjevalo se, a neki su čak i unatoč galami koju je proizvodilo sedamdeset učenika uspjeli spavati. U školu smo došli oko deset sati navečer. Sve u svemu, ovo mi je bio najbolji izlet ikada i ponovila bih ga još sto puta da mogu i toliko sam zahvalna na svemu što je bilo, ništa ne bih mijenjala. Naučila sam mnogo o hrvatskoj povijesti, o nastajanju države i mogu reći da sam još više ponosna na svoju domovinu i na sve ljude koji su za nju dali najveću žrtvu - svoje živote. Sada na državu gledam s još više ponosa i zahvalnosti. Hvala Hrvatskoj, i hvala Vukovaru.